

Teza

Ustawodawca uznał niezłożenie w terminie oświadczenia majątkowego za podstawowy obowiązek pracowniczy którego naruszenie daje podstawę do przypisania pracownikowi odpowiedzialności dyscyplinarnej. W ocenie WKDSC brak terminowego wykonania ustawowego obowiązku nie oznacza *a limine*, że każde nawet niezawinione, uchybienie w jego wykonania uzasadnia taką odpowiedzialność. Jak wskazano powyżej odpowiedzialność deliktowa pracowników oparta jest na zasadzie winy. Tylko zawinione zachowanie członka korpusu służby cywilnej może prowadzić do zastosowania kary dyscyplinarnej. Pracownicza odpowiedzialność deliktowa różni się bowiem od stosowanej w prawie administracyjnym odpowiedzialności obiektywnej, gdzie charakter tej odpowiedzialności jest niezależny od zawinienia i co do zasady do uznania takiej odpowiedzialności wystarczającą przesłanką jest wyłącznie stwierdzenie stanu bezprawności zachowania (naruszenia normy).

Naruszenie obowiązku

Przestrzegania Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i innych przepisów prawa.

Naruszenie zasady sc lub zasady etyki ksc

Nie wskazano w orzeczeniu.

Warszawa, dnia 24 kwietnia 2024 r.

DSC.WK.6402.2.2024

ORZECZENIE

Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej, w składzie:

Przewodniczący: Piotr Orzech
Członkowie: Michał Frączkiewicz
Dawid Pluta
Maciej Tomczak
Cezary Zaremba

Protokolant: Bogusława Baprawska

przy udziale

- Rzecznika Dyscyplinarnego ds. Członków Korpusu Służby Cywilnej urzędu w G.
- M.O.
- Obwinionej – K. L.(prawidłowo zawiadomiona nie stawiała się)

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2024 r. na rozprawie w siedzibie Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w Warszawie, sprawy K. L. - zatrudnionej na stanowisku (...) w (...) urzędzie w G., obwinionej o naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej wynikającego z art. 76 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2024 r., poz. 409 ze zm.) w zw. z art. 10 ust. 1 i art. 2 pkt 2b oraz art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz. U. z 2023 r., poz. 1090) polegające na niedopełnieniu obowiązku złożenia, w wymaganym terminie, rocznego oświadczenia o stanie majątkowym za rok 2022

na skutek odwołania wniesionego przez Obwinioną pismem z dnia 3 stycznia 2024 r. od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej do Spraw Członków Korpusu Służby Cywilnej urzędu w G. z dnia 14 grudnia 2023 r. którym uznano ją winną popełnienia zarzucanego jej czynu i utrzymano w mocy karę upomnienia na piśmie wymierzoną przez Dyrektora (...) w G. w dniu 29 czerwca 2023 r.

na podstawie art. 126 ust. 3 w związku z art. 127 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej oraz § 36 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 31 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 r. w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej (Dz. U. Nr 60, poz. 493)

postanawia

zmienić w całości orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej do Spraw Członków Korpusu Służby Cywilnej urzędu w G. z dnia 14 grudnia 2023 r. i uniewinnić Obwinioną od zarzucanego czynu.

Piotr Orzech

Michał Frączkiewicz

Dawid Pluta

Maciej Tomczak

Cezary Zaremba

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 22 czerwca 2023 r. skierowanym do B. B-C Dyrektora urzędu w G. (dalej: ...) przez J. N. p.o. kierownika Działu (...) przekazano informacje o pracownikach, którzy naruszyli obowiązek złożenia oświadczenia majątkowego za 2022 r. w terminie, w tym o złożeniu przez K. L. (dalej: Obwiniona) ww. oświadczenia w dniu 7 kwietnia 2023 r. Adnotacją sporządzoną w dniu 26 czerwca 2023 r. na ww. piśmie Dyrektora (...) polecił „wystawić upomnienia w trybie uproszczonym”.

W dniu 29 czerwca 2023 r. Obwinionej doręczono pismo o ukaraniu przez Dyrektora (...) karą upomnienia na piśmie za niezłożenie w terminie, rocznego oświadczenia o stanie majątkowym za 2022 r.

K. L. wniosła w ustawowym terminie sprzeciw od kary upomnienia na piśmie. Jako uzasadnienie traktujące o niezasadności kary Obwiniona wskazała, że „W dniu 25.03.2023 r. (sobota) bardzo źle się czułam. Następnego dnia, tj. 26.03.2023r. (niedziela) zrobiłam test. Okazało się, że mam (...). Dnia 27.03.2023r. (poniedziałek) otrzymałam zdalnie L4 z nakazem leżenia i niewychodzenia z domu w ciągu 7 dnia od daty testu (okres zakażenia - kwarantanna do 02.04.2023r.). Oświadczenie zastało dostarczone do urzędu 07.04.2023 r. Nadmieniam, że do końca czerwca 2023r. mieliśmy w Polsce stan zagrożenia epidemiologicznego czyli stan epidemii.

Uważam więc, że zachowałam się odpowiednio. Zwolnienie lekarskie trwało do 11.04.2023 r., zatem do 31.03.2023 r. nie miałam możliwości dostarczenia powyższego oświadczenia”. Ponadto w sprzecznie zostało wskazane, że Obwiniona została pozbawiona nagrody za II kwartał 2023 r.

Postępowanie wyjaśniające

Pismem z dnia 10 lipca 2023 r. Obwiniona została zawiadomiona o toczącym się postępowaniu wyjaśniającym. Dokonując ustaleń w sprawie Rzecznik Dyscyplinarny do Spraw Członków Korpusu Służby Cywilnej urzędu w G. M. O. (dalej: Rzecznik Dyscyplinarny) zgromadził dokumenty oraz pisemne wyjaśnienia K. K., M. B., H. K., J. N. na okoliczności związane m.in. oceną pracy zawodowej Obwinionej, nieobecnościami Obwinionej w pracy, sposobem doręczenia w dniu 7 kwietnia 2023 r. oświadczenia majątkowego i przyczynami niezłożenia w terminie wspomnianego dokumentu. W dniu 12 października 2023 r. Obwiniona zapoznała się z materiałem dowodowym zgromadzonym w postępowaniu wyjaśniającym.

Postępowanie dyscyplinarne w I instancji

Pismem z dnia 27 października 2023 r. Rzecznik Dyscyplinarny skierował do Komisji Dyscyplinarnej do Spraw Członków Korpusu Służby Cywilnej urzędu w G. (dalej: Komisja Dyscyplinarna) wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego w stosunku do K. L. świadczącej pracę w (...) urzędzie w G. na stanowisku (...). We wniosku Rzecznik Dyscyplinarny zarzucił brak złożenia w terminie rocznego oświadczenia o stanie majątkowym za 2022 r., tj. naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej z art. 76 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, nakazującym przestrzegać Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i innych przepisów prawa w zw. z art. 10 ust. 1 i art. 2 pkt 2b oraz art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne nakazującym członkom korpusu służby cywilnej zatrudnionym w jednostkach organizacyjnych (...) składać co roku do dnia 31 marca, według stanu na dzień 31 grudnia roku poprzedniego, oświadczenia o swoim stanie majątkowym. We wniosku Rzecznik Dyscyplinarny wniósł o utrzymanie w mocy kary upomnienia na piśmie wymierzonej przez Dyrektora urzędu w dniu 29 czerwca 2023 r.

Obwiniona w swoich wyjaśnieniach wskazała, że mogła złożyć oświadczenie majątkowe wcześniej - przed 31 marca 2023 r. Ponadto wyjaśniła, że na koniec marca 2023 r. była bardzo chora, nie mogła normalnie funkcjonować i dlatego nie pamiętała o złożeniu oświadczenia majątkowego i gdyby nie kontakt ze strony koleżanki z pracy, złożyłaby oświadczenie majątkowe po zakończeniu zwolnienia chorobowego (po ustaniu kwarantanny nie miała możliwości nadania oświadczenia w placówce pocztowej). Obwiniona wyjaśniła także, iż w (...) urzędzie w G. pracuje od około 20 lat i wielokrotnie składała oświadczenia majątkowe w określonym terminie, ale *zawsze „pod koniec terminu”*.

W toku postępowania dyscyplinarnego Komisja Dyscyplinarna przesłuchała czworo świadków: K. K., M. B., H. K., oraz J. N. Zeznania świadków dotyczyły informacji nt. organizacji przyjmowania oświadczeń o stanie majątkowym, okoliczności związanych niezłożeniem przez Obwinioną w terminie oświadczenia majątkowego, jak też faktami dotyczącymi doręczenia ww. oświadczenia w dniu 7 kwietnia 2023 r. W oparciu o wyjaśnienia złożone przez H. K. Komisja Dyscyplinarna powzięła wiedzę o stanie zdrowia Obwinionej w czasie zwolnienia lekarskiego.

Bezspornym ustalaniem był fakt złożenia w dniu 7 kwietnia 2023 r. oświadczenia majątkowego przez Obwinioną za 2022 r. Wpływ dokumentu w tym terminie został bowiem zarejestrowany w Dzienniku Ewidencyjnym Oświadczeń Majątkowych przez K. K. - upoważnioną przez Dyrektora urzędu w G. do przyjmowania oświadczeń o stanie majątkowym pracowników (...) urzędu w G. Oświadczenie to zostało doręczone przez H. K. (pracownika urzędu w (...)), która odebrała je osobiście od Obwinionej w dniu 7 kwietnia 2023 r., po informacji uzyskanej od K. K. i M. B. (ówczesny przełożony K. L. i H. K.) o niezłożeniu oświadczenia majątkowego przez Obwinioną, która w tym czasie przebywała na zwolnieniu chorobowym. Z wyjaśnień świadków K. K. oraz M. B. wynikało, że pracodawca kilkakrotnie przypominał pracownikom o obowiązku złożenia oświadczeń majątkowych, natomiast pracownicy (...) urzędu w G. mieli możliwość złożenia oświadczenia majątkowego od dnia 27 stycznia 2023 r.

Świadek H. K. zeznała na podstawie obserwacji przy odbiorze oświadczenia majątkowego w dniu 7 kwietnia 2023 r., że Obwiniona była „bardzo słabego zdrowia” i „(...) była bardzo przytłumiona chorobą (...)”. H. K. zaznaczyła również, że gdyby nie choroba, to Obwiniona złożyłaby oświadczenie w terminie.

W dniu 14 grudnia 2023 r. Komisja Dyscyplinarna do Spraw Członków Korpusu Służby Cywilnej urzędu w G. wydała orzeczenie w którym uznano Obwinioną winną popełnienia zarzucanego jej czynu i utrzymano w mocy karę upomnienia na piśmie wymierzoną przez Dyrektora urzędu w dniu 29 czerwca 2023 r.

Komisja Dyscyplinarna w uzasadnieniu wydanego orzeczenia stwierdziła, że okoliczności faktyczne ustalone w toku postępowania potwierdziły, że Obwiniona była zobowiązana do złożenia w 2023 r. oświadczenia o stanie majątkowym za 2022 r. czego nie zrobiła w terminie. Termin (31 marca) - określony w ustawie o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne - jest terminem ustawowym na wypełnienie obowiązku złożenia oświadczenia majątkowego. Przepisy ustawy nie przewidują przesunięcia tego terminu, jego odroczenia, czy „zawieszenia” z uwagi na jakiegokolwiek sytuacje losowe, w tym chorobę. Niezachowanie tego terminu stanowi naruszenie przepisu rangi ustawowej.

W ocenie Komisji Dyscyplinarnej Obwiniona poprzez złożenie oświadczenia majątkowego po terminie dopuściła się czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne i w tym zakresie przypisano Jej „działanie z winy nieumyślnej (niebaldstwo)”. Komisja Dyscyplinarna podkreśliła, że rozważnie wykonujący obowiązki pracownik z całą pewnością nie dopuściłby do sytuacji, w której znalazła się Obwiniona. Obwiniona bowiem powinna zdawać sobie sprawę ze skutków związanych z niezłożeniem oświadczenia majątkowego w terminie i złożyć je możliwie szybko, tak aby żadne okoliczności losowe nie mogły „zagrozić” dochowaniu tego terminu. Od Obwinionej, jako pracownika z wieloletnim doświadczeniem zawodowym, należało oczekiwać znajomości przepisów prawa i skutków wynikających z ich niezastosowania.

Orzekając o utrzymaniu w mocy kary upomnienia na piśmie Komisja Dyscyplinarna uwzględniła przesłanki jej wymiaru określone § 30 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 r. w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej (Dz. U. z 2009 r. nr 60, poz. 493, dalej: rozporządzenie) tj. stopień winy, rodzaj czynu stanowiącego naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej, jego skutki oraz zachowanie się obwinionej przed popełnieniem czynu stanowiącego naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej i po jego popełnieniu. W ocenie Komisji

Dyscyplinarnej wina Obwinionej została w sposób niebudzący wątpliwości wykazana, zaś jej zachowanie nosiło znamiona nieumyślności. Ponadto wzięto pod uwagę dotychczasowe pozytywne opinie o pracowniku oraz wychowawczy cel kary.

Odwołanie

Odwołanie od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej do Spraw Członków Korpusu Służby Cywilnej urzędu w G. z dnia 14 grudnia 2023 r. złożyła Obwiniona pismem z dnia 3 stycznia 2024 r. W odwołaniu Obwiniona przytoczyła okoliczności faktyczne związane ze złym stanem zdrowia wynikającym ze zdiagnozowanego (...) wyjaśniając przy tym, że od 27 marca 2023r. przebywała na zwolnieniu lekarskim z nakazem leżenia i niewychodzenia z domu, pozostawianiu w izolacji do 2 kwietnia 2023 r. oraz trwaniem zwolnienia lekarskiego do 11 kwietnia 2023 r. W ocenie Obwinionej niezłożenie w terminie oświadczenia majątkowego wynikało z braku możliwości opuszczania miejsca zamieszkania w okresie od 27 marca 2023 r. do 31 marca 2023r. z uwagi na ww. dolegliwości i wspomniany przymus pozostawiania w izolacji. Prewencyjny charakter kwarantanny był środkiem traktującym o braku podstaw do wymierzenia kary dyscyplinarnej. Na poparcie swojej argumentacji Obwiniona przytoczyła pogląd Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu wyrażony w wyroku z dnia 30 września 2021 r., sygn. akt II SA/Po 627/21. Niezależnie od powyższego Obwiniona wskazała na bezpodstawność oceny dokonanej orzeczeniu Komisji Dyscyplinarnej wpływająca na karygodność poprzez składanie oświadczeń majątkowych „na ostatni moment”, powołując się przy tym na zeznania świadka K. K. wskazujące na istniejącą u pracodawcy praktykę i składanie rzeczonych oświadczeń majątkowych przez większość osób zobowiązanych „w ostatnich dniach”.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej, po zapoznaniu się z materiałem dowodowym oraz po przeprowadzeniu rozprawy, zważyła co następuje.

Zgodnie z § 34 rozporządzenia Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej (dalej: WKDSC) rozpatruje odwołanie od orzeczenia komisji dyscyplinarnej wydanego w I instancji w granicach zarzutów podniesionych w odwołaniu. Jako organ odwoławczy, WKDSC zobowiązana jest jednak w pierwszej kolejności do

kontroli formalnej orzeczenia wydanego w I instancji, a w szczególności do zbadania czy nie wystąpiły negatywne przesłanki dotyczące dopuszczalności prowadzenia postępowania dyscyplinarnego, o których mowa w art. 113 ust. 2 ustawy o służbie cywilnej. Zgodnie z treścią tego przepisu postępowanie dyscyplinarne nie może być wszczęte po upływie trzech miesięcy od dnia powzięcia przez dyrektora generalnego urzędu wiadomości o naruszeniu obowiązków członka korpusu służby cywilnej ani po upływie dwóch lat od popełnienia tego czynu.

WKDSC nie stwierdziła negatywnych przesłanek dopuszczalności prowadzonego postępowania, mając także na uwadze pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie, który w wyroku z dnia 9 grudnia 2011 r., sygn. akt III Apo 16/10, stwierdził, że w normalnym toku urzędowania informacja o zobowiązanych, którzy nie dopełnili obowiązku złożenia oświadczeń o stanie majątkowym powinna być znana Dyrektorowi Generalnemu najpóźniej w ciągu miesiąca od upływu terminu składania oświadczeń.

Zasady odpowiedzialności dyscyplinarnej, właściwość organów, jak również tryb postępowania w sprawach dyscyplinarnych reguluje rozdział dziewiąty ustawy o służbie cywilnej. W świetle art. 113 ustawy o służbie cywilnej członek korpusu służby cywilnej odpowiada dyscyplinarnie za naruszenie obowiązków pracowniczych. Zakres przedmiotowy odpowiedzialności dyscyplinarnej jest bardzo szeroki i potencjalnie obejmuje wszystkie przypadki naruszenia obowiązków członków korpusu służby cywilnej. Ze względu na wagę zadań wykonywanych przez członków korpusu służby cywilnej w przepisach określających ich pozycję prawną w sposób szczególny określono nie tylko ciążące na nich obowiązki, ale także ustanowiono surową odpowiedzialność dyscyplinarną za naruszenie tych obowiązków (tak: H. Szewczyk, 9.2. *Zasady odpowiedzialności dyscyplinarnej członka korpusu służby cywilnej* [w:] *Stosunki pracy w służbie cywilnej*, Warszawa 2010). Odpowiedzialność dyscyplinarna ma charakter represyjny, co nakazuje uznać, że mieści się ona w zakresie „odpowiedzialności karnej” w rozumieniu art. 42 ust. 1 Konstytucji RP (zob. szerzej: T. Sroka, [w:] *Konstytucja RP. Komentarz*, t. 1, red. M. Safjan, L. Bosek, Warszawa 2016, s. 1020 i n.).

W literaturze wskazuje się, że „o powiązaniu tego rodzaju odpowiedzialności z odpowiedzialnością karną świadczą następujące argumenty: 1) odpowiedzialność dyscyplinarna to odpowiedzialność na zasadzie winy, 2) orzekające o niej organy pozasądowe (komisje dyscyplinarne) korzystają z przymiotu niezawisłości (art. 36

ust. 6 u.p.u.p.), 3) postępowanie dyscyplinarne ma charakter kontradyktoryjny, tj. sporu między dwoma równouprawnionymi stronami - obwinionym i rzecznikiem dyscyplinarnym, 4) w postępowaniu stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego (art. 37¹ u.p.u.p.), 5) obwinionemu przysługuje domniemanie niewinności, 6) funkcją kary dyscyplinarnej jest przede wszystkim odpłata za popełniony czyn, a nie prewencja” (tak: P. Zuzankiewicz [w:] W. Drobný, M. Mazuryk, P. Zuzankiewicz, Ustawa o służbie cywilnej. Komentarz, Warszawa 2012, art. 113).

Zgodnie z zapisami ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz. U. z 2023 poz. 1090) członkowie korpusu służby cywilnej zatrudnieni w jednostkach organizacyjnych (...) są obowiązani do złożenia oświadczenia o swoim stanie majątkowym. Zgodnie z art. 10 ust. 4 ww. ustawy osoba zobowiązana składa oświadczenie majątkowe kierownikowi jednostki (dyrektorowi generalnemu), który dokonuje analizy zawartych w oświadczeniu danych. Termin na złożenie oświadczenia majątkowego upływa 31 marca. Dyrektor urzędu pełni funkcję kierownika jednostki organizacyjnej w której skład wchodzi (...) wraz z podległymi (...). Zadania kierownika jednostki organizacyjnej w sprawach z zakresu pracy i służby funkcjonariuszy w (...) wraz z podległymi jednostkami organizacyjnymi wykonuje dyrektor urzędu. Stosownie do brzmienia z art. 25 ust. 9 ustawy o służbie cywilnej zadania przewidziane w ustawie o służbie cywilnej dla dyrektora generalnego urzędu w urzędach, w których nie tworzy się stanowiska dyrektora generalnego urzędu, wykonują kierownicy tych urzędów.

Niezłożenie w ustawowym terminie oświadczenia o stanie majątkowym stanowi o niedopełnieniu obowiązku służbowego wynikającego z przepisów prawa. Zgodnie z art. 76 ust. 1 pkt 1 każdy członek korpusu służby cywilnej obowiązany jest do przestrzegania Konstytucji RP i innych przepisów prawa. W literaturze zostało wskazane, że niezłożeniem oświadczenia będzie zachowanie polegające na niezłożeniu takiego oświadczenia w ogóle jak również złożenie go po terminie (tak: A. Rzetecka-Gil, Komentarz do ustawy o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne, wyd. II, LEX/el. 2021). Za niezłożenie oświadczenia majątkowego w terminie członkowi korpusu służby cywilnej grozi odpowiedzialność służbowa tj. dyscyplinarna. Oznacza to, że za zlekceważenie tego obowiązku może on zostać ukarany karą dyscyplinarną.

Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 października 2015 r. sygn. akt

II PK 259/14, już jednorazowe niezłożenie wymaganego oświadczenia majątkowego powoduje odpowiedzialność służbową (art. 13 ust. 1 ustawy antykorupcyjnej), w tym odpowiedzialność dyscyplinarną za naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej (art. 113 ust. 1 usc), która uzasadnia zastosowanie jednej z kar dyscyplinarnych wymienionych w art. 114 tej ustawy.

W tak zakreślonym stanie prawnym należało rozstrzygnąć dwa sporne zagadnienia - po pierwsze, czy Obwiniona naruszyła obowiązek terminowego złożenia oświadczenia majątkowego, a po drugie, czy niezłożenie w terminie oświadczenia majątkowego było zawinione.

Niewątpliwie ustawodawca uznał niezłożenie w terminie oświadczenia majątkowego za podstawowy obowiązek pracowniczy którego naruszenie daje podstawę do przypisania pracownikowi odpowiedzialności dyscyplinarnej. Tym niemniej w ocenie WKDSC brak terminowego wykonania ustawowego obowiązku nie oznacza *a limine*, że każde nawet niezawinione, uchybienie w jego wykonania uzasadnia taką odpowiedzialność. Jak wskazano powyżej odpowiedzialność deliktowa pracowników oparta jest na zasadzie winy. Tylko zawinione zachowanie członka korpusu służby cywilnej może prowadzić do zastosowania kary dyscyplinarnej. Pracownicza odpowiedzialność deliktowa różni się bowiem od stosowanej w prawie administracyjnym odpowiedzialności obiektywnej, gdzie charakter tej odpowiedzialności jest niezależny od zawinienia i co do zasady do uznania takiej odpowiedzialności wystarczającą przesłanką jest wyłącznie stwierdzenie stanu bezprawności zachowania (naruszenia normy).

W rozpoznawanej sprawie Obwiniona naruszyła ustawowy termin na złożenie oświadczenia o stanie majątkowym. Bezsporną okolicznością jest bowiem data złożenia oświadczenia majątkowego przez Obwinioną za 2022 r. w dniu 7 kwietnia 2023 r.

W tym miejscu wymaga podkreślić, że WKDSC nie kwestionuje faktycznej możliwości wcześniejszego złożenia oświadczenia majątkowego przez Obwinioną. Tym niemniej wywodzenie, że powinna była to zrobić wcześniej przekreśla w rzeczywistości istotę ustawowego terminu, gdyż prowadziłoby do nałożenia na Obwinioną obowiązku złożenia oświadczenia wcześniej, niż pozwala na to przepis ustawy.

Wobec powyższego z uwagi na wykazany w toku postępowania dowodowego zły stan zdrowia Obwinionej (zwolnienie lekarskie z nakazem leżenia

i niewychodzenia z domu, zeznania świadka H. K.) i przede wszystkim zastosowaną wobec Obwinionej kwarantannę w dniach 27 marca do 2 kwietnia 2023 r. WKDSC uznała te okoliczności jako podstawy ekskulpacyjne. Niewątpliwie wspomniane okoliczności o charakterze obiektywnym, uniemożliwiły terminowe wykonanie ustawowego obowiązku, a w konsekwencji nie pozwalają na przypisanie zaniechaniu Obwinionej znamion umyślności, niedbalstwa lub lekkomyślności. Poważna choroba zakaźna której doświadczyła Obwiniona tuż przed upływem terminu na złożenie oświadczenia majątkowego nie może bowiem stanowić okoliczności obciążającej, a nakazana izolacja niewątpliwie świadczy o niezawinionym uchybieniu ustawowemu obowiązkowi pracowniczemu. W tak ustalonych okolicznościach sprawy WKDSC uznała brak możliwości przypisania Obwinionej jakiegokolwiek stopnia winy, a tym samym popełnienie deliktu pracowniczego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2010 r., sygn. akt I PK 188/09).

Mając powyższe na uwadze Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej postanowiła jak w sentencji

POUCZENIE

Od niniejszego orzeczenia Stronom oraz Szefowi Służby Cywilnej przysługuje odwołanie do właściwego ze względu na miejsce zamieszkania Obwinionej sądu apelacyjnego - sądu pracy i ubezpieczeń społecznych za pośrednictwem Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem

Piotr Orzech

Michał Frączkiewicz

Dawid Pluta

Maciej Tomczak

Cezary Zaremba